

"צלליות"

אמיר גוטפרוינד

סיפור עברי מהמחצית השנייה של המאה ה-20

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

קישור למופיע צלליות

קישור למופיע צלליות של א. אלמוזנינו

קישור לסרטון הדרכת צלליות

קישור להדרכת צלליות ע"י א. זהריאן

צללי
צלליות

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

מה ההבדל בין צל לצללית?

?

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

תוכן העניינים

• רגע לפני.... מעניין לדעת....

* הסיפור – קישור לקריאת הסיפור

* מבנה היצירה (אקספוזיציה, סיבוך, שיא והתרה)

* הרעיונות והביקורת החברתית

* הדמויות (הנער המספר, דוד נתן, דמויות נוספות)

• דרכי עיצוב: שם היצירה, מוטיבים, ארמזים

• לסיכום

* שאלות לדוגמה

* מקורות

רגע לפני... מעניין לדעת....

הסיפור "צלליות" מאת אמיר גוטפרינד פורסם לראשונה בכתב-עת "ארץ אחרת", גיליון 7, בשנת 2001.

הסיפור התפרסם שוב בשנת 2005, והיה לסיפור הראשון באנתולוגיה (שאף נקראת על שמו) בעריכת אתגר קרת. **"האנתולוגיה כוללת**

11 סיפורים קצרים שעוסקים בשבירות נפשו של האדם, וכל הווחים מהספר יועברו לעמותת אנו"ש, המסייעת לפגועי נפש

להשתלב מחדש בחברה הישראלית". (מתוך: הכריכה האחורית של האנתולוגיה "צלליות")

הסיפור "צלליות" מסופר מנקודת מבט של ילד הדולה רסיסי סיפורים על ניצולי השואה במשפחתו ובסביבתו.

סיפור התבגרותו של הנער-המספר הכרוך בחשיפת סודות והצצה לחייהם של המבוגרים שהשתיקו את השואה.

דרך הסיפור עולה ביקורת על החברה הישראלית.

גוטפרינד עסק בנושא הסיפור עוד קודם לכן, ברומן הראשון שפירסם בשנת 2000, **"שואה שלנו"** (הוצ' עמודים לספרות).

"מביא את נקודת מבטם של הילדים ... בני הדור השני לשואה, הדולים אט-אט רסיסי סיפורים על ניצולי השואה במשפחתם ובסביבת

שכונתם בחיפה.... "שואה שלנו" הוא גם סיפור של התבגרות, חשיפת סוד, הצצה לחייהם של מבוגרים ועולמותיהם הכמוסים וסיפורו

של דור שהשתיק את השואה ומאורעותיה."

לקריאת הסיפור

”צליות” מאת אמיר גוטפרינד

יש להקליק על התמונה

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

תקציר ומבנה העלילה

חלוקה לתבנית של מבנה קלאסי – אקספוזיציה, סיבוב, שיא והתרה

"צלליות"

אמיר גוטפרינד

סיפור עברי מהמחצית השנייה של המאה ה-20

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

קישור למופע צלליות

קישור למופע צלליות של א. אלמוזנינו

קישור לסרטון הדרכת צלליות

צללי
צלליות

קישור להדרכת צלליות ע"י א. זהריאן

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

מה ההבדל בין צל לצללית?

?

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

תוכן העניינים

• רגע לפני.... מעניין לדעת....

* הסיפור – קישור לקריאת הסיפור

* מבנה היצירה (אקספוזיציה, סיבוך, שיא והתרה)

* הרעיונות והביקורת החברתית

* הדמויות (הנער המספר, דוד נתן, דמויות נוספות)

• דרכי עיצוב: שם היצירה, מוטיבים, ארמזים

• לסיכום

* שאלות לדוגמה

* מקורות

רגע לפני... מעניין לדעת....

הסיפור "צלליות" מאת אמיר גוטפרוינד פורסם לראשונה בכתב-עת "ארץ אחרת", גיליון 7, בשנת 2001.

הסיפור התפרסם שוב בשנת 2005, והיה לסיפור הראשון באנתולוגיה (שאף נקראת על שמו) בעריכת אתגר קרת. **"האנתולוגיה כוללת**

11 סיפורים קצרים שעוסקים בשבירות נפשו של האדם, וכל הרווחים מהספר יועברו לעמותת אנו"ש, המסייעת לפגועי נפש

להשתלב מחדש בחברה הישראלית". (מתוך: הכריכה האחורית של האנתולוגיה "צלליות")

הסיפור "צלליות" מסופר מנקודת מבט של ילד הדולה רסיסי סיפורים על ניצולי השואה במשפחתו ובסביבתו.

סיפור התבגרותו של הנער-המספר הכרוך בחשיפת סודות והצצה לחייהם של המבוגרים שהשתיקו את השואה.

דרך הסיפור עולה ביקורת על החברה הישראלית.

גוטפריינד עסק בנושא הסיפור עוד קודם לכן, ברומן הראשון שפירסם בשנת 2000, "**שואה שלנו**" (הוצ' עמודים לספרות).

"מביא את נקודת מבטם של הילדים ... בני הדור השני לשואה, הדולים אט-אט רסיסי סיפורים על ניצולי השואה במשפחתם ובסביבת

שכונתם בחיפה "שוואה שלנו" הוא גם סיפור של התבגרות, חשיפת סוד, הצצה לחייהם של מבוגרים ועולמותיהם הכמוסים וסיפורו

של דור שהשתיק את השואה ומאורעותיה."

דברים שכתבה פינטו-אבקסיס (פינטו-אבקסיס, נינה (2014). "גוטפרינד, אמיר" בתוך: עורכים: זיסי סתוי, פרופ' יגאל שוורץ, לקסיקון הקשרים לסופרים ישראלים, הוצ' דביר, עמ' 242-

(242), והובאו במאמרה של אסתי אדיבי שושן [קישור](#) למאמר המלא מתוך אתר משרד החינוך.

לקריאת הסיפור

”צליות” מאת אמיר גוטפרינד

יש להקליק על התמונה

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה - גלית טולדו משגב

תקציר ומבנה העלילה

חלוקה לתבנית של מבנה קלאסי – אקספוזיציה, סיבוב, שיא והתרה

האקספוזיציה

פתיחת הסיפור חושפת את זיכרונותיו של הנער המספר ממופע הצלליות של הדוד נתן שהתקיים בימות הקיץ. הזיכרון כולל גם מידע על הדוד נתן ועיסוקיו דרך הדגשת הניגוד בין החיים שמצליח להעניק לאצבעות ידיו לבין מקצועו כפקיד צייתן במשרדי מס ערך מוסף. נחשף גם אופיו של הדוד נתן, יכולתו להפיק את המירב ממצבו, ונחשפה גם החשיבות של מופע הצלליות בחייו.

"בימי הקיץ היה דודי נתן מקיים מופעים של צלליות. על קיר לבן, עם עשר אצבעות ואלומה של אור, הפליא ליצור אריה וקוף, אליגטור וקטר. כשהחל לקסום צללים רותקו כל העיניים. לא הרבה נדרש לו. רק תנו קיר, תנו אור. בִּירְכְּתִי חגיגת חתונה, או בתום ארוחת חג, היו נאספים סביבו מעריציו, מתפעלים - פרפר, צבי, תיאודור הרצל, צב."

מידע נוסטלגי על תקופת הילדות של הנער המספר ועל יכולתו המופלאה של דוד נתן להקסים במופעי צלליות.

"בין מופע למופע היה דוד נתן פקיד צייתן במשרדי מס ערך מוסף. לא התרעם על החיים שזימנו לו כך - חדר צר, שולחן, אלפי טפסים. "הרי כאן מול הקיר החל הכול..." היה מחווה באצבעו אל מחיצת הגבס שמולו, ונטה לשקוע בזיכרונות מתוקים. קיר חשוף, לא תמונה, לא חלון. רק צללית אצבעו של דוד נתן תועה עליו, וכבר אינה סתם מצביעה אלא מלהטטת - סוסים, רקדנית, מטוס קרב. דוד נתן היה מצחקק, עיניו זוהרות. ארשת פניו של בן שיחו כבר ביטלה מזמן אפשרות לרחמים על האיש הכפוף מעל השולחן הסדוק, דחוק בין דלת לארונות תיקים. משרדון עלוב, שנבצע מתוך משרד גדול. לפני שנים הוחלט - לחצוץ. שישה פקידים מעבר זה, קבלת קהל; ודוד נתן מן העבר האחר, עם נְטָה קלוקלת שנחפרה מעל ראשו. "אבל לא נורא, אם לא הקיר הזה, איפה הייתי..." וחגיגת אצבעות כבר משולחת רסן על הקיר, ודוד נתן מדהים את בן שיחו - כריש, טרקטור, קוסם, צנחן. "

מידע על מקום העבודה של הדוד והדגשת הניגוד שבין השיגרה האפרורית בה נחשפת יכולתו לראות את חצי הכוס המלאה לבין לילות מופעי הצלליות.

רמז מטרים - גם בעבודה וגם בהמשך דוחקים את הדוד "מעבר לקיר..."

"בימי הקיץ היינו מתכנסים בחצר למטה, לוטשים עיניים אל קיר הבית וממתינים לדוד נתן. שכנים הביאו כיסאות, סריגה, מקלט טרניסטור לאוזן. ישבו מנומנמים, נפוחי עיניים, הגופים קורסים בכיסאות. ומעליהם דוד נתן, מניף ידיו בעקלתון, מטיל על הקיר מכל אוצרותיו - קיפוד, מרכבה, בן גוריון, תותח. משנה לשנה שוכללו הפלאים - נסיך, רימון, פרפרים רוקדים, לוליין".

מידע נוסטלגי על תקופה של כמה שנים בהן שכלל הדוד נתן את יכולותיו.

הסיבוב

הסיבוב מציג את תהליך ההתבגרות של הנער דרך השינוי שעובר הדוד נתן ומתחיל, כשמוציאים אותו לפנסיה עם פיצויים חלקיים וגם על כך אמר "לא נורא", הסתגר בדירתו וחזר עם מופע חדש בקיץ...

"כשהוציאו את דוד נתן לפנסיה, עם פיצויים חלקיים, הוא אמר, **"לא נורא"**, ותקופה ארוכה התכנס בדירה הקטנה שלו, בקומת הקרקע, לא נראה ולא נתגלה. כיוון שחי לבד, לא ידע איש מה מתרחש בין הכתלים, ורק בלילות, בעד חרכי התריסים המוגפים תמיד, ניכר אור הפנס הזורח אל קיר לבן בביתו. בבוא הקיץ החלו נחשפים מופעיו החדשים. לא אריה, לא קוף, לא קטר. **"תנחשו!"** דחק דוד נתן. **הוא נראה קצת מוזר, קצת כפוף. הידיים שלו בשרוולים ארוכים. "תנחשו! תנחשו!"** צלליות 7 כשדממו הניסיונות היה טורח, מסביר - "זה הגול של סטלמך, רגע הנגיחה מול לב יאשין הגדול..." ואכן, מבט משווה לתמונה המונצחת שחור-לבן, ממשחקה של נבחרת ישראל בכדורגל מול נבחרת רוסיה, הראה רוחב לב של דמיון, תיעוד נאות של פרטים פעוטים. כל אגודל וכל זרת שינסו מותגיים כדי ליצור את הרגע המיתולוגי. **"ותנחשו** את זה..." צלליות נארגות, מתקשרות. אין ניחושים. "נו, זה הצנחנים מול הכותל. לא רואים?" "תעשה קטר, **"ביקש מישו מן האפלה**. אבל דוד נתן המשיך. על פניו קרנה אהבה למעשי ידיו. הוא ליהטט באצבעותיו - "הנה שרה גיבורת נילי מתאבדת", והנה מבצע אנטבה - ההרקולס הראשון נוחת בנמל התעופה. **תנחשו, רק תנחשו!"**

הנער-המספר חש שמשוה היה שונה... **"הוא נראה קצת מוזר, קצת כפוף. הידיים שלו בשרוולים ארוכים" שלוש פעמים ביקש מהקהל "תנחשו"**, ונושאי המופע הפכו להיות אירועים מכוננים או דמויות היסטוריות מכוננות: הגול של סטלמך, נחיתתו של ההרקולס הראשון ממבצע אנטבה, התאבדותה של שרה גיבורת נילי, הצנחנים מול הכותל. וגם כשביקשו מהקהל שיחזור לעשות קטר המשיך בשלו, וביקש **"תנחשו"**.

"ב"שבעה" על סבא מנדל, בבית של דני, הציג את "מוטליה שפיגלר מבקיע שער באליפות העולם". מישו העיר - "לא עכשיו, לא מתאים..." - **והמון כולא-רגשותיו הצטרף במין הסכמה שקטה, מתלהטת**. אבל דוד נתן המשיך. "הנה 1977 - הנשיא סאדאת יורד מהמטוס בנמל התעופה לוד" והנה 1978 - א-ב-ני-בי זוכה באירוויזיון. רגע ההדרן. "ועכשיו, הסכם שלום קמפ דייוויד - לחיצת ידיים משולשת..." **בנרית המילה** של אורן הציג את "אהבת אבלאר ואלואיז", ודוד מנחם אמר "דברים של גויים. לא מתאים". וקולות מתנהמים הצטרפו. להפסיק עם זה, עכשיו. **"אם לא רוצים - לא צריך, ויתר דוד נתן. וחייך. אחר כך התיישב מצונף בין אבנר לסימה, ושתק."**

לא שמו לב שלחנתנה של גליה לא הגיע. ל"שבעה" של אברהם קימל-שטורזמן הגיע, אך ישב שמוט לסת, ובהה בכעכים שהושמו על השולחן, לצד המיץ והכיפות. מסדר פסח נעדר. בשבועות התכנסה המשפחה כולה אצל דודה פרלה - לביבות, עוגות גבינה, קירות לבנים. בלי הדוד נתן. הדירה שלו היתה סגורה. התריסים למטה. קיוויתי שהוא מכין את הקיץ, אבל גם בלילות לא ראיתי שם אור. בתחילת הקיץ מצאו את דודה פרלה כדי להודיע לה שדוד נתן אושפו. בית חולים לחולי רוח. שאלו אותה - מה קרה, והיא אמרה - התמוטטות. ביקרו אותו כולם, בטפטוף נכלם. ישבו איתו, דיברו. הביאו לו בייגעלאך, מיץ, קצת כסף כיס. ניסו לנחם אותו - אולי תעשה קוף, אריה, צנחנים מול הכותל? והסתכלו עליו מבוהלים.

כשיצאנו החוצה עמדנו במגרש החניה, בשמש. בלה של דוד יצחק שאלה אם מה שקרה לו עובר במשפחה. היא שאלה, "זה גנטי? כי אמרו שאצלם היו מקרים."

בלה של דוד יצחק לא ידעה שדוד נתן לא קשור למשפחה, ואולי גם לא ידעה על ה"נגיעות" של יצחק בגליה ובעמי (ילדיהם?). כ"שעמדו בשמש" כבר לא יכלו להסתיר זאת.

"טוב, נתן הוא לא בדיוק משפחה..." אמר דוד מנחם, והסתכל על כולם. הסתכלתי עליו בחזרה. "חשבתי שהוא ודודה פרלה משפחה", אמרתי. כעסו עלי - "מה פתאום? מה אתה מתערב?" ודוד מנחם סיפר איך פגש את נתן אחרי המלחמה, בפולין. איש צעיר, זר, לא-משפחה, שצורף מתוך רחמים כלפי מי שאיבד הכול. סיפר ולא הסתכל עלי, אלא על בלה. ועל כולם. ודני אמר - "תמיד התייחסנו אליו כמו אל משפחה. איך זה פתאום, מסכן..." הם המשיכו לבקר אותו, מדי פעם, על אף שהיה לא-משפחה, עשרים דקות ליד דמותו השותקת. אבל אט אט נשכח. אמרו - כמה אפשר לשבת ליד מישהו שאפילו שלום לא אומר? אנו, הילדים בשיכון, באנו לקיר של דוד נתן. ניסינו - קטר, אליגטור. אבל הרגשנו שהקסם רחוק, יושב על כיסא בחדרו, לא מדבר עם אף אחד. דודה פרלה היתה נוסעת אליו פעם בשבועיים, ומספרת ששלומו טוב, שהוא שקט, אפילו נהיה קצת דתי בבית החולים, לא נורא. לחופשות לא לקח אותו אף אחד, אבל אמרו שמצא חברים באשפוז. אמרו - יופי. בסוף אמרה דודה פרלה שאי-אפשר יותר, סך הכול היינו כמו משפחה, צריך להזמין אותו פעם. לא התווכחו איתה. בבקשה. ובאו כולם כשאירגנה אצלה בבית ארוחה, משהו קטן במוצאי שבת.

כשדוד נתן הגיע הוא נראה כמו תמיד, רק קצת חיוור, ולראשו כיפה שחורה גדולה. העיניים שלו היו מבריקות, והפה נטה, מעט פתוח, כאילו עמד בכל רגע להפטיר בדיחה. ניגשו אליו, שאלו מה שלומו, אפילו חיבקו אותו, אמרו - "טוב לראות אותך." ודוד נתן חייך בזהירות. "תעשה היום מופע, שמענו?" פנו אליו. ודוד נתן התפתל - "אמרו שצריך." אחרי ששטו את הקפה ואכלו את העוגות הגיע זמנו של דוד נתן. העמידו אותו, קצת אילם, מול סדין לבן גדול שנתלה לאורך המרפסת. כשאותתה לו דודה פרלה שהכול בסדר הסתובב דוד נתן באטיות אל הסדין. הוא זקר אצבע אחת, הניע את צלה כאילו בדק משהו חשוב. האנשים הביטו, מתי כבר יתחיל? חיכו לקוף, לאליגטור, לטרקטור. "תנחשו מה זה," אמר דוד נתן. היה לו קול קצת מוזר, ועל הסדין היתה עדיין רק אצבעו, ניצבת זקופה.

המשך הסיבוב

דוד נתן הסביר - **"זה אחד"**. שתקו בחדר. הסתכלו על הכיפה השחורה, החדשה, חיכו - מתי המופע? דוד נתן הוסיף עוד אצבע זקורה. "וזה?" **"שתיים..."** היססו קולות. "נכון", אישר דוד נתן, ועצם את עיניו באישור וזקר עוד אצבע. "וזה?" **"שלוש!"** קראו מכמה פינות. גם אני כבר קראתי - "שלוש!" "וזה?" "ארבע!" הריעו. דוד נתן פקח את עיניו, תיקן את כיפתו על קדקודו, הרצין: **"על שלושה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו..."** "אה... מה?" **"על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעליים..."** "על מה אתה מדבר, נתנקה?" שאלה פרלה. דוד נתן התרכז, הטיל על הקיר צללית מסובכת.

1. "וזה דוד יצחק, שניצל ילדים ונגע בהם הרבה שנים. תשאלו את גליה ועמי. עד היום יש להם בעיות. לי הם סיפרו..."

2. צללית חדשה. "וזה חצי כיכר לחם. פרלה תזכור. בגטו, באקציה, אמרו לה שתגיד איפה מתחבאים האחרים, ויתנו לה לחיות, ויסיפו חצי לחם..." "נתנקה..."

3. "וזה צללית של איש יושב עם רגל בגבס. זה דני, שיום לפני מלחמת ששת הימים רחל אשתו שמה לו גבס על הרגל, שלא ילך, ואחר כך הלך למפקדה, וקיבל תעודה על התרומה שלו בעורף, וזה..."

יותר לא הספיק דוד נתן, כי דני התרומם אליו, התנפל עליו עם בועז של צילה, וגם אחרים הצטרפו. עטפו אותו בסדין הלבן, **להשתיק אותו**, שלא ישתולל, אבל דוד נתן, בתוך הסדין, התפתל כמו אבעבועה לבנה. **לא צעק ולא צרח, רק נלחם**, כאילו יש לו עוד. אנשים הצטרפו, החזיקו אותו טוב טוב, וקראו למגן דוד אדום.

אחר כך, כל שבת, נסעתי עם אמא ואבא להיפגש עם המשפחה. כל שבת. מי שלא בא, ריכלו עליו. גם אני רציתי להבין, מה אמר דוד נתן על דוד יצחק? ועל דודה פרלה? אבל אמרו לי, די, מספיק, סתם מסכן דוד נתן, השתגע. דודה פרלה המשיכה לבקר אותו, פעם בשבועיים. אמרו שהיא נפש צדקת. **שאלתי גם אותה, מה קרה לו? מה הוא אמר על דני? אבל היא נאנחה, מספיק צרות יש, עכשיו גם אתה מתחיל?**

כשהגיע **פסח** אמרו אחד לשני, טוב שהגיע החג, קצת שקט, ונסעו כולם לחולון, לבית של דני, שהחליט שהשנה זה הוא שיעשה "סדר". מילמלנו כולנו את ההגדה, עם כיפות על הראש, וכבר התרגלתי שדוד נתן לא איתנו, שהוא שם, אבל ראיתי שדני כל הזמן דוחף את הראש שלו למטה, ועל הקיר מאחוריו הצל שלו נראה כמו שק שיושב לו על הכתפיים, ודוד יצחק, שכבר בקושי בא למפגשים, שם יד מעל העיניים שלו, ועל הקיר כמעט לא היה לו צל. הסתכלתי על גליה, עם בעלה, יושבת מפזמת, "ואילו לא שיקע צרינו בים - דיינו", אבל הצל שלה מתנדנד יותר ממנה. הסתכלתי עליה ועל דוד יצחק. מה אמר דוד נתן? למה לא מסבירים? **למה אסור לשאול?"**

מטרת הגדת פסח היא לספר על מעשי אבות, והילדים הקטנים צריכים לשאול את הקושיות כדי להבין. זה בדיוק מה שעשה הילד, הנער המספר. עם התבגרותו הוא מבין שיש צללים/סודות, אך הוא לא מבין מדוע לא חושפים אותם? הוא כבר לא מוכן להיות חלק מההשתקה, ועל כן הוא בוחר את דרכו.

השיא

שיאו של תהליך ההתבגרות מתרחש במרד של הנער כלפי ההשתקה המשפחתית והחברתית, ובבחירתו להגיע בסתר לדוד נתן וללמוד ממנו את סודותיו.

"בסופו של דבר זה היה די פשוט להגיע אליו. **רק להתכופף קצת** באוטובוס, כדי שדודה פרלה לא תראה שעליתי אחריה, ואחר כך למצוא את החדר. אמרתי לדוד נתן - "תלמד אותי לעשות צלליות!" והוא הביט בי ושתק. "אם תלמד אותי, אני אעשה כמוך", אמרתי, והוא המשיך להביט בי. פתאום אמר - "כולנו היינו ילדים פעם, והחל לבכות. הוא כיסה את הפנים, ודמעות ירדו לו בין האצבעות, לאורך הידיים, אבל בלי קול. בסוף קם מכיסאו, התקרב אל הקיר, והתחיל להראות לי, לאט לאט - אליגטור, קוף. אחר כך - קטר, זבוב, מטרייה. התחלתי לבוא אליו פעמיים בשבוע. בלי מילים, רק האצבעות, ולפעמים שמה של הצללית - זה ליצן, וזה קיפוד, וזה אליהו הנביא שוחט את נביאי הבעל. בהתחלה הדברים הפשוטים, אחר כך המסובכים."

דבריו של דוד נתן:

"כולנו היינו ילדים" במשמעות של כולנו היינו תמימים.

"אליהו הנביא שוחט את נביאי הבעל" – אליהו הנביא שוחט את הנביאים השיקריים "וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם תִּפְּשׂוּ אֶת נְבִיאֵי הַבַּעַל אִישׁ אֶל יָמֻלֶט מֵהֶם וַיִּתְּפֹשׂוּם וַיִּזְרְדֻם אֵלָיו אֶל נֶחַל קִישׁוֹן וַיִּשְׁחָטֵם שָׁם (מלכים א, יח, מ).

גם נתן היה נביא – (מידע נוסף על כך בפירוט דמותו של דוד נתן) אך בניגוד לאליהו החזק, הדוד נתן מוצג כחלש ואף מעיד על עצמו שהוא במהותו צל – בדומה למשמעותו בשיר "עדות" מאת דן פגיס:

"לא לא: הם בהחלט / היו בני-אדם: מדים, מגפים. / איך להסביר. הם נבראו בצלם. // אני הייתי צל."

ההתרה - הסיום

”ביום הראשון של הקיץ הודעתי שאני עומד לערוך מופע של צלליות.”

במשפט המסיים את הסיפור הנער המספר נוקט עמדה, ומעיד על עצמו שקיבל עליו את מורשת הדוד.
הנער המספר ממשיך את דרכו של דוד נתן, ונותן את קולו לצלליות.

מעניין לציין שהנער המספר ”התכופף קצת” כשעלה לאוטובוס אחרי הדודה פרלה.
אימוץ פעולה זו של התכופפות, הסתתרות, גם היא מחברת אותו להתנהגותו של דוד נתן.

הרעיונות המרכזיים בסיפור והביקורת החברתית

הסיפור משמש ככתב אישום כנגד החברה הישראלית בת זמננו, שלא השכילה להתמודד עם גילויי האמת וזוועות העבר, ובחרה להרחיק מעליה את הגילויים ולהשאיר את הצל הכבד באפלה. כשהיה מי שזעק "המלך הוא עירום..." ועלול היה לחשוף את הזוועות ולהעמיד ראי מול העבר, בחרו לכנותו "משוגע" ולהרחיקו מהחברה.

כוחה של האמנות ככלי אמנותי וטיפול (תירפואידי). הפקת הצלליות היא פעולה אמנותית של הדוד. היא מוצגת כבעלת כוח משיכה והפגת שגרת היומיום. השפעתה של האמנות מופיעה כבר בפתיחת הסיפור, כאשר אנשי השכונה מתקהלים בחצר כדי לצפות בצלליות שיפיק הדוד. האמנות מעניקה משמעות קיומית למבצע אותה (לדמות האמן). כל עוד הדוד עוסק באומנותו, הוא יכול לשאת את שיממון עבודתו ובדידותו, וכך גם את זמנו הפנוי לאחר שהופסקה עבודתו. לאמנות יש כוח לשמר את ההיסטוריה הלאומית, וכן יכולה לחשוף סודות אסורים. לאמנות יש כוח מדבק, והיא עוברת מדוד נתן לנער המספר.

ביקורת כלפי החברה הישראלית. הביקורת מועברת דרך משפחה אשכנזית טיפוסית בסוף שנות השבעים, אשר אינה מסוגלת להכיל בקרבה את ניצול השואה, הרווק יוצא הדופן. הסיפור מציג ביקורת כלפי השימוש בתווית ה"משוגע" לניצול השואה יוצא הדופן. כך האיש הבודד והערירי, בו פוגש אחד מבני המשפחה בפולין, מצורף למשפחה מתוך רחמים. אלא שה'משפחה' החברה הישראלית באותה תקופה אינה מסוגלת להכיל את הצללים שחושף במופע הצלליות האמנותי, ומסרבת להמשיך ולצפות בנימוק שזה לא יאה. היא דוחקת אותו לחדרו החשוך, ואח"כ לבית משוגעים.

ביקורת כלפי יחס החברה המערבית לתופעת השיגעון. הסיפור מציג ביקורת על השימוש בתווית "משוגע" לניצול שואה יוצא הדופן. בני המשפחה דוחקים את הדוד נתן החוצה, תחילה כשהם מסרבים להיות קהל להופעותיו, ולאחר מכן בהסכמה לאשפוזו בבית חולים לחולי רוח.

הדוד נתן לא באמת משוגע, אלא הוא מושא וקורבן של מערכת יחסי כוחות שלא מאפשרת לו להשמיע את קולו, ומוציאה אותו מחוץ לתחום. הדוד נתן אומר את האמת שכולם מנסים להסתיר. כל עוד הוא שומר על קשר השתיקה, הוא מקובל ושייך, אך ברגע שהוא חושף סודות אפלים – הוא מורחק מחוץ לתחום.

(רעיונות נוספים בספרו של מישל פוקו **תולדות השיגעון בעידן התבונה**, (1961 הוצ' כתר).

"אינה אדם שפניו יכול לומר דעולם הזה ולא להיות משוגע?" (אורסולה ג. ליין)

הדמויות בסיפור

הנער המספר המתבגר

הדוד נתן – ניצול שואה ערירי, החונך של הנער המתבגר

דמויות מהמשפחה:

הדוד יצחק – (כנראה נשוי לדודה בלה) הוא כנראה נוגע בילדים.

גליה ועמי – הילדים של הדוד יצחק, שחוו בילדותם פגיעה מאביהם (דוד נתן לא הגיע לחתונה של גליה).

הדודה פרלה – אשר הלשינה תמורת אוכל.

דני – נשוי לרחל והעמיד פנים ששבר את רגלו כדי לא להתגייס למלחמה, אך קיבל אות הצטיינות – דני אינו גיבור כלל, ואף היכה את דוד נתן.

(מעניין להיזכר גם בדני מהשיר "דני גיבור" / מרים ילן שטקליס – [קישור](#) לשיר. הסבר לאהבה שמאחורי השיר [בקישור](#) לבלוג הספרנים)

דוד מנחם – זה שסיפר כיצד נאסף דוד נתן למשפחה.

נזכרים גם בועז של צילה, אבנר של סימה, אברהם קימל שטרוזמן (אשר דוד נתן הגיע לשבעה שלו).

אנשי החברה וילדי השיכון הצופים במופע הצלליות.

הנער המספר ותהליך התבגרותו

דמות הנער, מספר הסיפור בגוף-ראשון, מתפקדת הן כ**מספר-עד** לסיפורו של הדוד נתן והן כ**דמות בפני עצמה** העוברת תהליך של התבגרות וחניכה. תהליך זה ניכר בהיטלטלות של המספר בין גוף-ראשון-רבים לגוף-ראשון-יחיד.

נקודת המוצא של הנער המספר – מופיעה לראשונה בסיפור, **בגוף-ראשון-רבים**, כאשר הוא אחד מבין המתכנסים בחצר, וממתינים למופעיו של הדוד: **"בימי הקיץ היינו מתכנסים..."**.

הופעתו השנייה של המספר מופיעה בסיפור **בגוף-ראשון-יחיד**, מתארת את ההתבוננות הייחודית לו על דירתו הסגורה של הדוד עם תריסיה המוגפים **"קיווייתי שהוא מכין את הקיץ, אבל גם בלילות לא ראיתי שם אור"**.

בהמשך מתאר המספר בגוף-ראשון-רבים את הביקורים המשפחתיים אצל הדוד בבית החולים לחולי רוח, והוא מבין כי הדוד אינו חלק ביולוגי מהמשפחה. תגובת המשפחה: **"מה אתה מתערב? בניסיונותיו לגלות אחר האמת שואל הנער-המספר את השאלות הישירות, וחושף את "הצלליות" המשפחתיות "מה אמר דוד נתן על דוד יצחק? ועל דודה פרלה? ...]** מה קרה לו? מה הוא אמר על דני? ...] מה אמר דוד נתן? למה לא מסבירים? למה אסור לשאול?" הנער מגבש כאן את זהותו העצמית, ומתנער מההשתייכות המשפחתית המסתירה מידע מהעבר. הוא מסרב לקבל את המסקנה המשפחתית, כי מופע הצלליות האחרון של הדוד במפגש המשפחתי הוא תוצר שגעונו ולא חשיפת אמיתות משפחתיות שנקברו בעבר. הנער מורד בפרשנות המשפחתית בסצנת ליל הסדר. הדוד נתן נעדר מן האירוע (הוא מאושפז בבית חולים לחולי רוח), והנער עובר לגוף יחיד, ורואה את ה"צל" של כל אחד מן הנוכחים.

שיאו של תהליך ההתבגרות הוא בנקיטת התנהגות ערמומית. הנער המספר מתגנב בסתר מאחורי גבה של דודה פרלה בשעת נסיעתה באוטובוס לבית החולים בו מאושפז הדוד.

הוא ממשיך להגיע לדוד שבבית החולים פעמיים בשבוע, ולומד את מלאכת הטלת הצלליות.

סיום תהליך ההתבגרות הוא בסיום הסיפור, כאשר הנער המספר מקבל על עצמו להמשיך את מורשת הדוד בהודעתו על קיום של מופע צלליות.

לקבלת מורשת הדוד יש משמעות ארס-פואטית. הנער-המספר מקבל על עצמו להפיק אומנות שתוכל לאצור בחובה כמו מופעי ה"צלליות" של הדוד נתן גם את אירועי העבר וגם את פנים נפשו של היוצר.

הדוד נתן

ניצול שואה ערירי, המצטרף למשפחה אף כי אינו חלק מן המשפחה הביולוגית.

פתיחת הסיפור מתארת את כפל חייו של הדוד בשנותיו הטובות בהן הוא עדיין איש עובד.

שנים אלו מאופיינות בניגוד בין עבודתו הבירוקרטית כ"פקיד צייתן במשרדי מס ערך מוסף" לבין תחביבו כמקיים מופעי צלליות.

עולם הצלליות - עומד בניגוד גמור לאפרוריות זו של עבודתו. תחביבו יוצר עולם שונה במובהק.

פעולת עיצוב ה"צלליות" מתוארת כקוסמות וכלהטוטנות. פעולה זו יוצרת מטמורפוזיס* באיש הכפוף המבצע אותה. (מטמורפוזיס metamorphosis או גלגול: שינוי של מצב נתון וקיים, והפיכתו למשהו אחר).

כשהוא מקיים את מופעי הצלליות, הדוד נתן נמצא ברגעי האופוריה של חייו, והוא לא חש את בדידותו: עיניו זוהרות, הוא מצחקק, מוקף בקהל שלו – בני משפחה ושכנים. בשלב ראשוני זה, הדוד מציג דמויות כלליות כמו חיות ורקדניות, ומדי פעם שוזר דמות ספציפית ששייכת להיסטוריה של מדינת ישראל או צה"ל: הרצל, מטוס קרב, מנחם, בן גוריון... וכד'.

עולם העבודה - פרטי מידע מעטים מתארים את עבודתו - "חדר צר, שולחן, אלפי טפסים, מחיצת הגבס

שמו... קיר חשוף, לא תמונה, לא חלון. האיש הכפוף מעל השולחן הסדוק, דחוק בין דלת לארונות תיקים. משרדו עלוב, שנבצע מתוך משרד גדול עם ונטה קלוקלת שנחפרה מעל ראשו"

תפקיד הפרטים הוא להעצים את תחושת הדלות, הצמצום, השיממון והבדידות שבה עובד נתן. חדרו, הקיר החוצץ בינו לבין ששת הפקידים האחרים, תנוחת גופו, שולחנו, המרחב המצומצם והאביזר המקולקל, כולם ייצוגים מטונימיים* לדחיקת הדוד לשולי מקום עבודתו. (מטונימיה: קושרת חפץ לבעליו, חלק בגוף לאדם או לבעלי החיים. לדוגמה: דמות עשויה להיות מאופיינת אפיון מטונימי באמצעות החדר שבו היא מתגוררת או המדים שהיא לובשת וכד').

הדוד נתן נהג לראות את חצי הכוס המלאה ולהסתפק בקיר ואור, אבל לאחר שיצא לפנסיה, הרבה להסתגר בביתו, ונראה כי הצללים שרדפו אותו הפכו לצלליות במופע שלו. הוא הוציא לאור גם את הצללים של שאר בני המשפחה, וכשנתבקש להפסיק להציגם, לשתוק, להסתגר ולהיעלם, נדחק גם מהמשפחה המאמצת ומהחברה, ואושפז בבית משוגעים. ביציאתו משם היה שונה, והופעת הצלליות שלו החלה באצבע זקורה (אולי כמו אצבע משולשת) ובחשיפת הפשעים הסודיים. אז ניסו להשתיקו באלימות, שוב אושפז, ואת קולו העביר לנער המספר שהתבגר דרך לימוד הפקת הצלליות.

שמו של הדוד - נתן, כשמו של הנביא המקראי. ניתן לקרוא על דמות הנביא נתן **באתר מט"ח**.

דרכי עיצוב

דרכי עיצוב להדגשת הביקורת החברתית העולה מהסיפור.

שם הסיפור - צלליות

מוטיבים מוטיב הצל / צלליות - אור וחושך, מוטיב השתיקה, ההסתרה, ההדחקה, מוטיב אירועים מכוננים בהיסטוריה ומנהגים ביהדות.

ארמזים ארמזים לדברי הנביא עמוס ולמעשי אליהו הנביא.

שם הסיפור - צלליות

1. במישור הגלוי שם הסיפור מכוון לתחביבו/אומנותו של הדוד נתן: הפקת "צלליות" הנוצרות על ידי הטלת 'צל', כלומר הסתרת מקור האור ויצירת משטח חשוך תוך כיפוף ותזוזה של האצבעות. הסיפור כולו מתאר את מופעי ה"צלליות" של הדוד.

2. המילה "צלליות" מכילה בתוכה את המושג "צל", המופיע כמוטיב חוזר ודחוס דווקא בטקס "ליל הסדר" כאשר הדוד נתן, מפיק ה"צלליות", מאושפז בבית חולים, והנער מזהה את ה"צל" אצל בני המשפחה המסובים.

אז מהו ה"צל"?

א. ה'צל' הוא תחושת האשמה של בני המשפחה, שסודות פשעיהם נחשפו על ידי הדוד. עפ"י הפסיכואנליטיקן, קרל יונג, הצל הוא אחד מהארכיטיפים (אב טיפוס)*. מדובר על חלקים באישיות שהאדם מסרב לקבל, ולכן מדחיקם או מגיב כלפיהם בכעס ושנאה. מכאן שה"צלליות" של הדוד נתן חושפות את החלקים באישיות שבני המשפחה השונים מסרבים לקבלם ומדחיקים אותם.

ב. ה'צל' כתחושת אשמה הוא מה שנוצר ונותר כתוצאה ממופע ה"צלליות" של הדוד.

ג. ה'צל' מסמל גם את ההיעדר הפיסי של הדוד מהאירוע המשפחתי. בדומה למשמעותו בשיר "עדות" מאת דן פגיס: "לא לא: הם בקהל/ היו בנגי-אדם: מדים, מגפיים. / איך להסביר. הם נבראו בצלם. // אני הייתי צל."

להעשרה - הרחבת המושג "צל" כארכיטיפ

על פי [התאוריה האנליטית](#) של [הפסיכואנליטיקאי, קרל יונג](#), קיימים מספר ארכיטיפים מרכזיים:

• **אגו** - ארכיטיפ ההסתגלות למציאות והשגת הזהות.

• **הצל** - הצד הנחות והלא רצוי באישיותנו, אותו אנו מדחיקים משום שאין אנו מוכנים להודות בקיומו. זהו ה"חלק האפל", המאכלס את היצרים ואת הרגשות הפרימיטיביים הקיימים בנו.

• **הפרסונה** - המסכה אותה אנו חובשים בהתאם לדרישות הסביבה והחברה. זוהי האישיות החברתית המתפקדת בהתאם לציפיות החברה, ומסתירה את ה"אני האמיתי" - מעין פשרה בין אישיות היחיד לבין דרישות החברה.

• **האנימה** - היסוד הנשי המצוי בגברים בזכות ההתנסות האישית של האדם עם נשים ובזכות חוויות קולקטיביות של גברים עם נשים לאורך ההיסטוריה (בהסתמך על [התת-מודע הקולקטיבי](#)). האנימה קובעת הן את יחס הגבר לנשים שבעולמו והן את יחסו לצד הנשי, המצוי בתוכו.

• **האנימוס** - הצד הגברי בנשים, הלקוח מהחוויות האישיות והקולקטיביות של נשים עם גברים. הוא קובע את היחס של האישה לגברים שבעולמה, ואת היחס לצד הגברי שמצוי בתוכה.

• **העצמי** - יונג טען שבסביבות גיל ארבעים מגיע האדם לשלמות ולהרמוניה פנימית, בה הוא חדל מלהתעסק בדברים חומריים (דוגמת כסף, בית, פרטנר וכדומה), ומרכז את האנרגיה שלו במטרות רוחניות מתוך שאיפה להגיע לשלמות רוחנית. העצמי מקנה לאישיות אחידות, שיווי משקל ויציבות.

• ([וויקיפדיה](#))

מוטיבים

מוטיב הצל / צלליות - אור וחושך

מוטיב השתיקה, ההסתרה, ההדחקה

מוטיב אירועים מכוננים בהיסטוריה ומנהגים ביהדות

מוטיב הצל - אור וחושך

צל הוא אזור שבו מוסתר מקור האור הראשי, כך שהוא חשוך יותר בהשוואה לסביבתו.

צללית (בלועזית: סילוואט, Silhouette) היא הצגת נושא כלשהו בהיטל צד, כאשר רק קווי המתאר של העצם נראים, וכל החלל שביניהם מלא בצבע אחיד וללא פרטים.

ה'צל' הוא תחושת האשמה של בני המשפחה, שסודות פשעיהם נחשפו על ידי הדוד. לאורך הסיפור משתמש הסופר בעניינים של **אור (גלוי) וחושך, אפלה (סוד, סמוי, נסתר).**

בליל הסדר אצל דני מזהה הנער המספר בעצמו את ה"צל" שנושא כל אחד מבני המשפחה שמסתיר סוד. "אבל ראיתי שדני כל הזמן דוחף את הראש שלו למטה, ועל הקיר מאחוריו הצל שלו נראה כמו שק שיושב לו על הכתפיים, ודוד יצחק, שכבר בקושי בא למפגשים, שם יד מעל העיניים שלו, ועל הקיר כמעט לא היה לו צל. הסתכלתי על גליה, עם בעלה, יושבת מפומת, "ואילו לא שיקע צרינו בים - דיינו", אבל הצל שלה מתנדנד יותר ממנה."

"צלליות על קיר לבן, עם עשר אצבעות ואלומה של אור"

ניתן ליצור צלליות בחושך עם אלומת אור כשהצללית עצמה היא חשוכה. אי אפשר ליצור צלליות באור, שהרי זהו אוקסימורון.

מוטיב השתיקה, ההסתרה, ההדחקה

לרוב דמותו של דוד נתן מזוהה עם שקט. הוא שותק ואפילו אילם, אבל השתיקה היא גם של החברה המסתירה את הסודות, ודוחקת אותו לפינה.

בעבודה דחקו אותו אל מעבר לקיר בחדרון ללא חלון

"תנו קיר תנו אור" – כל מה שביקש.

"ותקופה ארוכה התכנס בדירה הקטנה שלו, בקומת הקרקע, לא נראה ולא נתגלה. כיוון שחי לבד, לא ידע איש מה מתרחש בין הכתלים, ורק בלילות, בעד חרכי התריסים המוגפים תמיד,

ניכר אור הפנס הזורח אל קיר לבן בביתו."

"ביקש מישהו מן האפלה."

"לא עכשיו, לא מתאים..." – "והמון כולא-רגשותיו הצטרף במין הסכמה שקטה, מתלהטת.

וקולות מתנהמים הצטרפו. להפסיק עם זה, עכשיו."

"התיישב מצונף בין אבנר לסימה, ושתק. ישב שמוט לסת, ובהה בכעכים שהושמו על השולחן, לצד המיץ והכיפות"

"קירות לבנים. בלי הדוד נתן."

"כשיצאנו החוצה עמדנו במגרש החניה, בשמש"

"דמותו השותקת."

"ששלומו טוב, שהוא שקט, אפילו נהיה קצת דתי בבית החולים, לא נורא."

"העמידו אותו, קצת אילם, מול סדין לבן גדול שנתלה לאורך המרפסת. כשאותתה לו דודה פרלה שהכול בסדר הסתובב דוד נתן באטיות אל הסדין."

"דוד נתן פקח את עיניו, תיקן את כיפתו על קדקודו, הרצין: "על שלושה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו..." "

מוטיב האירועים המכוננים בהיסטוריה וביהדות

אירועים מכוננים בהיסטוריה של העם היהודי -

בשנת 1956 התקיימו המשחקים האולימפיים, האירוע המתואר הוא משחק גומלין בין נבחרת ישראל לנבחרת רוסיה, כאשר שחקן הכדורגל, נחום סטלמך, מבקיע גול בנגיחה לשערו של לב יאשין. [קישור](#) למידע על נחום סטלמך.

תצלום של דוד רובינגר משנת 1967, הצנחנים בכותל. [קישור](#) למידע עליו ממוזיאון ישראל לרבות התצלום ממלחמת ששת הימים.

בשנת 1917 התאבדה שרה גיבורת ניל"י. [קישור](#) לשרה אהרונסון במט"ח. [קישור](#) לשרה אהרונסון בוויקיפדיה.

4 ביולי 1976 "מבצע אנטבה" (לימים נקבע שמו "מבצע יונתן"). [קישור](#) למידע.

מוטליה שפיגלר מבקיע גול באליפות העולם בשנת 1970 - [קישור](#).

"אבניבי" זוכים באירוויזיון 1978 - [קישור](#) למידע.

הסכמי קמפ-דייוויד הם הסכמי מסגרת לשלום במזרח התיכון, שנחתמו על ידי נשיא ארצות הברית, ג'ימי קרטר, נשיא מצרים, אנואר סאדאת, וראש ממשלת ישראל, מנחם בגין, בשנת 1978, וסללו את הדרך לחתימת הסכם השלום בין ישראל למצרים במרץ 1979. [קישור](#).

נקודה למחשבה - מדוע בחר הדוד נתן לשלב במופעי הצלליות את האירועים האלה?

אירועים, טקסים ומנהגים מרכזים ביהדות - שבעה, ברית, חתונה, סעודת חג שבועות, ליל הסדר.

ארמזים

השימוש בארמזים תואם את הניסיון להסתיר – הארמז רומז ולא מציין באופן ישיר. את ההקשר לסיטואציה יש לעשות בין המילים. הדוד נתן מצטט מדברי הנביא עמוס ומדברי הנביא אליהו.

פסוק **מנבואת הנביא עמוס:** **”כֹּה, אָמַר יְהוָה, עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל-אֲרֻכָּהּ לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ עַל-מַכְרָם בַּכֶּסֶף צְדִיק, וְאֲבִיוֹן בַּעֲבוּר נַעֲלִים.”** (עמוס, ב, ו). נבואה מקראית זו מטעינה את המופע העומד להתחיל בהקשר היסטורי, אינטלקטואלי ומוסרי. חוקרי מקרא מציינים שעיקר נבואתו זו של הנביא עמוס שייכת לתחום הקלקול החברתי-מוסרי שהוא מוצא בעם: פגיעה בחלשים, גזל אביונים, עושק משפטי ומעשי שוד.

דודה פרלה מבקשת לברר את כוונתו של הדוד בציטוט נבואה מקראית זו, אך הוא אינו מגיב לתמיהתה ומתרכז במופעו. כך, בעקבות הפסוק המקראי המציין שלושה פשעי ישראל, מציג הדוד בהלימה שלושה פשעים שבוצעו על ידי בני המשפחה:

הפשע הראשון – הינו בעל אופי כללי אוניברסאלי (דוד יצחק ופגיעתו בילדים).

הפשע השני - שייך לנראטיב היהודי של הקורבנות היהודית בשואה (דודה פרלה ובחירתה באוכל לעצמה על פני חיי אחרים).

הפשע השלישי – שייך לנראטיב הישראלי של הצבר הלוחם המוכן לחרף נפשו תמורת מדינתו (דני שהתחזה לפצוע כדי להשתמט ועל אף זאת זכה במופת).

אליהו הנביא שוחט את נביאי הבעל – אליהו הנביא שוחט את נביאי השקר **”וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם לָקֵם תִּפְשׂוּ אֶת נְבִיאֵי הַבַּעַל אִישׁ אֶל יָמֻלֵּט מֵהֶם וַיִּתְּפְשׂוּם וַיִּזְרְדֵם אֵלֵיהֶם אֵל נָחַל קִישׁוֹן וַיִּשְׁחָטֵם שָׁם”** (מלכים א, יח, מ).

גם נתן הוא שמו של נביא – (מידע נוסף על כך בפירוט דמותו של דוד נתן) אך בניגוד לאליהו החזק, הדוד נתן מוצג כחלש, ואף מעיד על עצמו שהוא במהותו צל – בדומה למשמעותו בשיר “עדות” מאת דן פגיס: **”לא לא: הם בְּהֶחֱלֵט / היו בְּגִי-אֲדָם: מְדִים, מְגִפִּים / אֵיךְ לְהַסְבִּיר. הֵם נִבְרָאוּ בְּצֶלֶם // אֲנִי הֵייתִי צֶל.”** – כלומר הוא מעיד על עצמו - אני הייתי צל, והדרך שלי להתבטא היא בעזרת מופעי הצלליות.

לסיכום

הסיפור "צלליות" מסופר מנקודת מבטו של נער מתבגר, הדולה רסיסי סיפורים על ניצולי השואה במשפחתו ובסביבתו.

תהליך ההתבגרות של הנער-המספר כרוך בחשיפת הצללים השונים מהעבר של בני המשפחה בהשפעת דמותו של הדוד נתן וסביב סיפורו.

הדוד נתן, ניצול שואה ערירי, שהצטרף למשפחה אף כי אינו שייך לה באופן ביולוגי. הוא עובד לפרנסתו כפקיד במשרדי מע"מ, וכתחביב עורך בלילות הקיץ מופעי צלליות. מופעי הצלליות של נתן מהווים עבורו מפלט מחיים אפורים ובודדים, ותכני המופעים משקפים את התהליך שהוא עובר.

בתחילה הדוד נתן מציג מופעים תמימים של חיות ודמויות, אח"כ אירועים חשובים מן ההיסטוריה של העם היהודי ושל מדינת ישראל, ולבסוף הוא חושף שלושה סודות מן העבר המשפחתי. בעקבות חשיפת הצללים (הסודות) הוא מורחק על ידי בני משפחתו, ונחשב ל"משוגע".

הנער המספר עוקב אחר הדוד נתן, מאמץ אותו כחונך, ומתקומם כלפי היחס שמקבל ממשפחתו. הוא נאחז ברסיסי הסיפורים, ושואל שאלות נוקבות, להן הוא לא מקבל תשובה מבני משפחתו. הוא מורד ומנתק את עצמו מההשתקה המשפחתית, הוא מגבש את זהותו ובוחר לרשת את מורשת הדוד נתן. הוא מתגנב בעורמה, ולומד מהדוד נתן את כישורי הצלליות עד כדי הצהרה בסיום הסיפור, כי הוא מוכן להעלות בעצמו את מופעי הצלליות.

הסיפור מציג מערכת יחסים מיוחדת בין הנער-המספר "הצבר", יליד הארץ, לבין ניצול שואה ערירי וגלותי. הנער המספר המתבגר מסרב לקחת חלק בתהליך הדיכוי של החברה / המשפחה, והוא הופך להיות ממשיך דרכו וקולו של הדוד.

זהו מעין סיפור עדותו של ניצול שואה, שהתמודד עם הצללים בחייו בעזרת מופע צלליות אמנותי.

הסיפור מפנה ביקורת כלפי חוסר היכולת של החברה הישראלית להכיל את השונה ולהתמודד עם האמת.

שאלות לדוגמה

1. הנער המספר מסיים את הסיפור במשפט: "ביום הראשון של הקיץ הודעתי שאני עומד לערוך מופע של צלליות".

כיצד מתקשרת הודעתו של הנער לתהליך ההתבגרות שעבר?

2. הסיפור נקרא "צלליות" – כיצד מבטא שם הסיפור את המסופר בו? בתשובתך התייחס למשמעות הסיפור.

3. הסיפור "צלליות" מאת אמיר גוטפרוינד מעלה ביקורת קשה כלפי החברה הישראלית.

הסבר מהי הביקורת וכיצד מעוצבת בסיפור.

4. מהו תפקידו של דוד נתן בתהליך ההתבגרות של הנער המספר?

5. באיזה הקשר בסיפור, ולמה התכוון הדוד נתן כשציטט מדברי הנביא עמוס: "כֹּה, אָמַר יְהוָה, עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל,

וְעַל-אַרְבָּעָה לֹא אָשִׁיבֶנּוּ עַל-מִכְרָם בְּכֶסֶף צָדִיק, וְאֶבְיוֹן בְּעֶבֶר נָעֳלִים." (עמוס, ב, ו)

6. ציין לפחות שלושה אירועים היסטוריים ששילב הדוד נתן במופעי הצלליות. איזה מסר/ים ניסה, לדעתך, להעביר

באמצעות שילובם במופעיו? בתשובתך התייחס למשמעות הסיפור.

7. לצלליות בסיפור יש משמעות ריאלית ומשמעות סמלית.

הסבר והדגם כיצד כל אחת מן המשמעויות האלה באה לידי ביטוי בסיפור. (קיץ תשפ"א)

ריכוז חומרים, פרשנות, עיצוב ועריכה: גלית טולדו משגב

יעוץ ועריכה לשונית – לימור דניאל קיש

מקורות

אדיבי-שושן, אסתי. "אני עומד לערוך מופע של צלליות", פרשנות לסיפור "צלליות" מאת אמיר גוטפרינד ב**קישור** לאתר משרד החינוך פרשנות.

בכר, אורלי. פרשנות לסיפור "צלליות", קריית חינוך "דרור".

גוטפרינד, אמיר 2005. "צלליות" בתוך: **צלליות – 11 סיפורים**, עורך: אתגר קרת, הוצ' זמורה ביתן (7-16).

פוקו, מישל (1961). **תולדות השיגעון בעידן התבונה**. הוצ' כתר.

פינטו-אבקסיס, נינה (2014). "גוטפרינד, אמיר" בתוך: עורכים: זיסי סתוי, פרופ' יגאל שוורץ, **לקסיקון הקשרים לסופרים ישראלים**, הוצ' דביר, עמ' 242-242.

